

РЕШЕНИЕ

№ 7052

гр. София, 15.11.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в публично заседание на 30.09.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Макрина Христова, като разгледа дело номер **2845** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е проведено по реда на чл. 145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс, вр. Закона за министерството на вътрешните работи.

Образувано е по жалбата от Д. П. Д., против издадената от директора на Главна дирекция „Гранична Полиция” - МВР ЗАПОВЕД, рег. № 1093/21.02.2013 г., с която на жалбоподателя - полицай, категория „Е” – I степен, в Група 03 на ГКПП – Капитан А., Г. – С., при РД „Гранична Полиция” – Е. е наложено дисциплинарно наказание „уволнение” и е прекратено служебното му правоотношение.

Изложените в жалбата доводи са за нарушаване от страна на административния орган на процесуалните правила и за неправилно прилагане на материалния закон. Искането е да бъде отменена заповедта.

В съдебно заседание оспорващият не се явява лично. Представяван е от упълномощен адвокат, който поддържа жалбата. Представил е и писмена защита. Претендират се разноси за водене на делото.

Ответникът, представляван от юрисконсулт оспорва жалбата, с доводи за правилност и законосъобразност на заповедта. Желает юрисконсултско възнаграждение. Представил е също писмени бележки.

От събраните писмени и гласни доказателства се установяват следните факти и обстоятелства.

Жалбоподателят Д. П. Д. е заемал по служебно правоотношение длъжността „полицай”, категория „Е” – I степен, в Група 03 на ГКПП – Капитан А., Г. – С., при РД

„Гранична Полиция” – Е.. За времето от 01.07.2012 г. до 31.12.2012 г. е ползвал разрешен по съответния ред неплатен отпуск. На 27.11.2012 г. е подал в ГД „ГП” – С. заявление, че желае да бъде прекратено правоотношението му, по негово желание, но няма данни, това искане да е било уважено от органа по назначаване. Вместо това, във връзка с постъпила от ГД „Борба с организираната престъпност” – МВР информация, уличаваща Д. в участие в организирана престъпна група, директорът на ГД „Гранична полиция” издал Заповед, рег. № 5001/10.12.2012 г. (л. 16 от делото), с която образувал дисциплинарно производство срещу служителя. С административната преписка по делото са представени и данни за образувано досъдебно производство № 94/2012 г. по описа на Специализираната прокуратура (л. 52 и сл.), в които се сочи, че Д. е бил задържан от полицаи, заедно с други лица, определени като участници в организирана престъпна група, а самият той, с оръжие е охранявал торби, в които е имало 280 000 лева и е бил лична охрана на ръководителя на групата. На 09.01.2013 г. ВНД началник на 03 група при ГКПП – Капитан А. – инспектор Н. И. изготвил докладна записка, рег. № 1165/09.01.2013 г. (л. 76), до началника на Г. – С., с която го уведомил, че Д. Д. е ползвал неплатен отпуск до 31.12.2012 г. и на 01.01.2013 г. е следвало да се яви на работа, но се обадил по телефона около 09 часа, за да уведоми, че е болен и ще представи болничен лист. Такъв е бил представен, с определен срок на неработоспособност, до 03.01.2013 г. Д. обаче не се явил на работа, съответно и на: 05.01.2013 г. (за дневна смяна); 06.01.2013 г. (за нощна смяна), както и на 09.01.2013 г. за дневна смяна, съгласно утвърден график, рег. № 37663/28.12.2012 г. В същата докладна записка е посочено, че инспектор Н. И. се свързал на 08.01.2013 г. по телефона с жалбоподателя Д., който му заявил, че е подал на 27.11.2012 г. заявление за прекратяване на служебното му правоотношение и едномесечният срок на предизвестие е изтекъл, поради което повече няма да се явява на работа. По делото ответникът е представил и докладни записки №№ 1333/10.01.2013 г.; 2687/23.01.2013 г. (л.л. 166, 167) до директора на РД „ГП” – Е., с които е уведомен за неявяването на Д. да изпълнява служебните си задължения.

Резултатите от дисциплинарното производство, което е разглеждало поведението на Д., като съпричастен към престъпната група са обобщени в справка от 21.12.2012 г., рег. № 37059 (л. 23), но със становище от 09.01.2013 г. (л. 41) началникът на Отдел „Човешки ресурси”, при ГД „ГП” – МВР е предложил на директора, материалите да бъдат върнати на разследващия дисциплинарен орган, за събиране на още доказателства и това предложение е било уважено, видно от разпореждане от 09.01.2013 г. на директора на главната дирекция (л. 44). Проведено било допълнително разследване по дисциплинарното дело и резултатите са описани в нова обобщена справка, рег. № 2949/25.01.2013 г. (л. 94). От съдържанието ѝ се установява, че дисциплинароизследващият орган е изяснявал, освен участието на жалбоподателя Д. в т. нар. „организирана престъпна група”, още и неявяването му на работа след 03.01.2013 г. – стр. 5 и сл. от справката, л. 98 от делото. Позовавайки се на фактите, описани в цитираните по – горе докладни записки разследващият орган е формирал крайни изводи (л. 100), като по т. 3 е изразил мнение, че безпричинното отсъствие на полицай Д. от работа, на 05. 01, 06. 01 и 09. 01. 2013 г. е тежко дисциплинарно нарушение, по смисъла на чл. 227, ал. 1, т 5 от Закона за МВР, за което се налага наказание „уволнение”. Дисциплинарно наказващият орган – директорът на ГД „Гранична Полиция” – МВР е възприел предложението по т. 3 от обобщената справка и с оспорваната Заповед, рег. № 1093/21.02.2013 г. е наложил на

жалбоподателя дисциплинарно наказание „уволнение”, заради неявяването му на работа без уважителни причини, на посочените дати.

От страна на ответника са представени данни (л.л. 20, 33, 72 от делото), че жалбоподателят, в хода на дисциплинарното производство е поканен да се яви, за да даде писмени обяснения, да се запознае с обобщената справка от дисциплинарното разследване и да се яви пред директора на ГД „ГП”, за да даде писмени обяснения, но той не се е възползвал от тези права. В., едно от възраженията му е, че не е бил надлежно уведомен, поради което Съдът допусна до разпита свидетелите: Г. П. К. – началник на Г. – С.; С. П. Д. – заместник – началник на същото Г.; Е. Р. П. – специалист „Човешки ресурси”, при Г. – С.. Тези служители са подписали приложения на л. 20 от делото протокол от 12.12.2012 г., в който е удостоверено, че: на 12.12.2012 г., в 15. 58 часа началникът на Г. – С. – свидетелят К., в присъствието на другите двама свидетели се свързал с мобилния телефон на жалбоподателя Д. Д. и го призовал да се яви на 13.12.2012 г. в Г., за да се запознае със Заповед № 5001/10.12.2012 г. за образуване на дисциплинарното производство и да му бъде връчена покана за даване на писмени обяснения, като му разяснил, че неявяването ще се счита за отказ от негова страна. Протоколът на л. 33 удостоверява, че на 28.12.2012 г. жалбоподателят се е явил в кабинета на началника на Г. – С., но след като е поканен да се запознае с първата обобщена справка (рег. № 37059/21.12.2012 г.), той категорично отказал, заявявайки, че ще заведе дело за неспазен срок на предизвестие, във връзка с подаденото заявление за прекратяване на правоотношението му. В протокола на л. 72 е записано, че на 22.01.2013 г., около 10, 42 часа св. К., като началник на Г. се свързал по телефон с майката на жалбоподателя, като я помолил да предаде на сина си, че следва да се обади на своя началник. В 10, 58 часа същия ден св. С. П. Д. – заместник – началникът на Г. разговарял с жалбоподателя по мобилен телефон, като го призовал да се яви, за да му бъде връчена покана за писмени обяснения, или да представи такива, за причините за неявяване на работа след 03.01.2013 г.

В проведеното на 30.09.2013 г. съдебно заседание Съдът разпита свидетеля П., но поради отказ от страна на адвоката на жалбоподателя, не проведе разпит на другите двама свидетели. Свидетелят П. - специалист „Човешки ресурси”, при Г. – С., на въпроси на адвоката отговори, че: не си спомня телефонния номер, на който е търсен жалбоподателя; потвърждава да е присъствал на разговора, при който началникът на Г. е уведомил жалбоподателя за образуваното дисциплинарно производство и за възможността да се яви, за да даде обяснения.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - ГРАД, след като анализира доказателствата и доводите на страните, приема следното.

Жалбата против заповедта за налагане на дисциплинарното наказание е подадена от надлежно легитимирана страна, в срока, определен с чл. 149, ал. 1 АПК, поради което е процесуално допустима, за да бъде разгледана по същество.

Дисциплинарното разследване срещу жалбоподателя първоначално е проведено в посока установяване и доказване на вината му, като съпричастен към лицата, набедени за членове на организирана престъпна група. Впоследствие обаче, след като обобщената справка е върната на дисциплинарноразследващия орган са събрани и доказателства, че държавният служител не се явил на работа на вече посочените дати, за да изпълнява задълженията си като граничен полицаи, и за това неявяване не е представил доказателства за наличието на уважителни причини. Въз основа на

описаните по – горе факти и обстоятелства Съдът приема за несъмнено доказано, че: 1. жалбоподателят Д. не се е явил на работа, на 05.01.2013 г. (за дневна смяна); 06.01.2013 г. (за нощна смяна), както и на 09.01.2013 г. за дневна смяна, съгласно утвърден график, рег. № 37663/28.12.2012 г. и за това не е посочил (представил) причини, освен тази, че е подал на 27.11.2012 г. заявление за прекратяване на правоотношението, по негово желание; 2. обсъдените протоколи установяват факти, които действително са настъпили, а именно – уведомяване на жалбоподателя за образувано срещу него дисциплинарно производство и за възможността да се яви, за да даде писмени и/или устни обяснения, но не е дал такива. Спорният въпрос, който е заявен с жалбата е свързан с това, дали, при наличието на подадено писмено заявление, на основание чл. 245, ал. 1, т. 4 ЗМВР, за прекратяване на служебното правоотношение по собствено желание жалбоподателят Д. е имал законно право да не се явява на работа, след като е счел, че, въпреки неиздаването на заповед за прекратяване е изтекъл едномесечен срок от подаване на заявлението. Според жалбоподателя, заповедта, с която му е наложено наказанието не отговаря на изискванията за форма, вкл. не съдържа мотиви.

Жалбата е изцяло неоснователна, на всички, заявени с нея основания.

Реализирането на дисциплинарната отговорност настъпва независимо от наказателната (чл. 224, ал. 3 ЗМВР) и дисциплинарнонаказващият административен орган е задължен да установи на самостоятелно основание, посредством всички допустими доказателствени средства конкретното поведение на държавния служител, доказвайки вината му за извършване на дисциплинарно нарушение. В тази връзка Съдът счита, че ответникът доказва съществуването на фактическите основания за издаване на заповедта, така както са изложени в нея, както и изпълнението на процесуалните норми, регламентиращи установяването на нарушението и налагане на наказанието.

Ответникът не оспори, че на 27.11.2012 г. жалбоподателят е подал писмено заявление, с което, на основание чл. 245, ал. 1, т. 4 ЗМВР е декларирал желанието си да бъде прекратено служебното му правоотношение, като служител на Гранична Полиция. Така подаденото заявление обаче не е породило в негова полза право да приеме, че щом до 28.12.2012 г. органът по назначаване не е издал заповед за прекратяване на заявеното основание, той не следва да се явява на определеното му работно място, за да изпълнява служебните си задължения. В специалния ЗМВР няма норма, която да дава право на държавен служител, отправил предизвестие за прекратяване на правоотношението си по собствено желание, да се счита за автоматично освободен от служба, когато и след изтичането на едномесечен срок не е издадена изрична заповед за това. Разпоредбата на чл. 247, ал. 2, изр. първо, вр. ал. 1 ЗМВР указва, че при заявено искане по чл. 245, ал. 1, т. 4 (прекратяване на правоотношението по собствено желание на държавния служител), органът по назначаване издава заповед в едномесечен срок. Безспорно, такава заповед не е била издадена изобщо. Разпоредбата на чл. 248 ЗМВР обаче забранява да бъде прекратявано правоотношението на основанията по чл. 245, ал. 1, т. 4 по време на отпуск, без да уточнява вида на отпуска. Самият жалбоподател сочи, че през периода от 01.07.2012 г. до 31.12.2012 г. е ползвал неплатен отпуск, поради което органът по назначаване е бил длъжен да се въздържа от издаване на заповед по чл. 245, ал. 2, вр. ал. 1, вр. чл. 245, ал. 1, т. 4 ЗМВР. Освен това, тринадесет дни, след като на 27.11.2012 г. е подадено заявлението за прекратяване на правоотношението, е издадена заповедта за

образуване на дисциплинарно производство - Заповед, рег. № 5001/10.12.2012 г. (л. 16 от делото). Алинея 8 на чл. 245 ЗМВР постановява, че служебното правоотношение не може да бъде прекратено по собствено желяние, при наличието на образувано дисциплинарно производство.

Липсата на заповед за прекратяване правоотношението на Д. Д. определя невяването му на работа на 05, 06 и 09. 01. 2013 г. без уважителни причини, повече от два последователни дни, като тежко дисциплинарно нарушение, по смисъла на чл. 227, ал. 1, т. 5 ЗМВР. За такова тежко нарушение на служебната дисциплина нормата на чл. 227, ал. 1 задължава органа по назначаване да наложи най – тежкото дисциплинарно наказание – „уволнение”.

Описаните материалноправни предпоставки за налагане на наказанието са безспорно установени и доказани. Изпълнени са от страна на ответника и процесуалните изисквания за налагане на наказанието. Жалбоподателят, въпреки дадените му възможности, по своя воля не се явил, за да даде писмени обяснения и да бъде изслушан от директора на ГД „ГП”, с оглед на което последният е изпълнил предписанието на чл. 229, ал. 1 ЗМВР. Заповед, рег. № 1093/21.02.2013 г. е издадена от компетентен орган (чл. 228, т. 3, вр. чл. 186, ал. 1 ЗМВР), след законосъобразно проведено дисциплинарно производство, което, независимо, че е образувано преди м. 01.2013 г. е разгледало и поведението на служителя след 03.01.2013 г., свързано с невяването му на работа. Заповедта съдържа ясни и конкретни мотиви, които дават възможност на Съда да извърши, след като е сезиран, дължимия контрол за законосъобразност на административния акт. Не отговарят на истината твърденията за непосочване на обстоятелствата около нарушението и на доказателствата, за липса на описание на нарушението.

Оспорената заповед е законосъобразна и жалбата подлежи на отхвърляне, като неоснователна.

Този изход на съдебния спор определя като основателна претенцията на ответника за юрийсконсултско възнаграждение, което Съдът определя на 150 лева, на основание чл. 143, ал. 4 АПК, вр. чл. 8 и чл. 7, ал. 1, т. 4 от Наредба № 1/2004 г., за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 1, ал. 2 АПК Административен съд София - град, 14^{-ти} състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ оспорването по жалбата от Д. П. Д., против издадената от директора на Главна дирекция „Гранична Полиция” - МВР ЗАПОВЕД, рег. № 1093/21.02.2013 г., с която на жалбоподателя е наложено дисциплинарно наказание „уволнение” и е прекратено служебното му правоотношение на длъжността „полицай, категория „Е” – I степен, в Група 03 на ГКПП – Капитан А., Г. – С., при РД „Гранична Полиция” – Е.. ОСЪЖДА Д. П. Д. – ЕГН: [ЕГН], с адрес: [населено място], Област Х., [улица], да заплати на Главна дирекция „Гранична Полиция” – МВР юрийсконсултско възнаграждение, в размер на 150 лв. (сто и петдесет лева).

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14 - дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ:

